

UR ZICĂ ȘI CASE T. KINGFISHER

Traducere din limba engleză de
ANDREEA ROȘET

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Ana STUPARU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Corector: Daniela ASAFTEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KINGFISHER, T.

Urzică și oase / T. Kingfisher ; trad. din lb. engleză: Andreea Roșeț. - București :
Armada, 2024
ISBN 978-606-43-1974-6

I. Roșeț, Andreea (trad.)

821.111

T. Kingfisher
NETTLE AND BONE
Copyright © 2022 by Ursula Vernon
All rights reserved.

Copyright © **ARMADA**, 2024 pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1974-6

*Dedicată Puiului Puternic și Independent,
o pasăre fără pereche*

CAPITOLUL 1

Copacii erau plini de ciori și pădurea colcăia de nebuni. Puțul era plin de oase și mâinile ei pline de sârme. Degetele îi sângerau acolo unde o tăiaseră capetele de sârmă. Din primele tăieturi nici măcar nu mai curgea sânge, însă deveniseră fierbinți și roșii pe margini, niște dăre mânioase care-i marcau pielea. Buricele degetelor i se umflaseră și-și pierduseră agilitatea.

Marra era conștientă că ăsta nu e un semn bun, dar șansele de a trăi îndeajuns de mult ca să fie ucisă de o infecție erau atât de mici, încât nu avea cum să-și facă prea multe griji.

A ridicat un os lung și subțire de la picior și a înfășurat capetele cu sârmă. Se potrivea cu un alt os lung – care nu aparținuse aceluiși animal, dar care semăna îndeajuns de mult – și le-a legat laolaltă, potrivindu-le scheletului la care lucra.

Puțul cu oase era plin, dar n-a fost nevoită să sape prea adânc. Felul în care erau suprapuse oasele îi arăta cum progresase foametea. Mâncaseră căprioare și vite. Când au rămas fără vite și fără căprioare, au mâncat cai, iar când au rămas și fără ei, au mâncat câinii.

Când n-au mai rămas nici câini, s-au mâncat unii pe alții.

Ea pe câini îi căuta. Poate că ar fi construit un om din oase, dar nu mai avea prea multă iubire pentru oameni.

Câinii însă... câinii erau mereu credincioși.

— „Din degetele ei albe el a făcut cuie de harpă“, a cântat Marra încetșor și fals. „Și a legat oasele cu părul ei auriu...“¹

Ciorile se strigau cu glasuri solemne. S-a gândit la harpistul din cântec, la ce i-o fi trecut prin minte când făurea o harpă din oasele unei

¹ Versuri din balada populară „The Two Sisters“ (n. tr.).

femei moarte. Probabil că era singurul om din lume care ar înțelege ce face ea acum.

Asta dacă a existat măcar cu adevărat. Iar dacă da, ce fel de viață ai dacă te pomenști făcând o harpă din cadavre?

Totodată, ce fel de viață duci dacă te trezești alcătuind un câine din oase?

Multe dintre oase fuseseră sparte pentru a extrage măduva. Dacă reușea să găsească două care să se potrivească, putea să le lege ca să le întregească, dar deseori spărturile erau crestate. Trebuia să le potrivească laolaltă cu sârmă, lăsând amprente sângerei pe suprafața lor.

Iar asta era în regulă. Făcea parte din magie.

De altfel, când mărețul erou Mordecai a ucis viermele veninos, s-a plâns el că-l dor degetele? Nu, evident că nu.

Cel puțin nu a făcut-o acolo unde cineva putea să-l audă și să scrie despre asta.

— „Singura melodie pe care-o cânta harpa“, a fredonat ea, „era O! Fiorul teribil al vântului și-al ploii...”

Era conștientă de cât de sălbatică pare. Iar ceva din ea simțea repulsie din cauza asta. Dar o altă parte, una mai mare, îi spunea că stă în genunchi la marginea unui puț plin cu oase, într-un tărâm atât de umflat de orori, încât tălpile i se afundau în țărână de parcă ar fi pășit pe suprafața unei bășici uriașe. Un strop de sălbăticie n-ar fi fost deloc ceva ieșit din comun aici.

Era simplu să faci rost de cranii. Găsise unul numai bun, lat, cu maxilare puternice și orbite parcă însuflețite. Chiar dac-ar fi avut o duzină de cranii, putea folosi doar unul dintre ele.

Iar asta a făcut-o să sufere într-un mod neașteptat. Bucuria de a găsi unul a fost repede înăbușită de durerea provocată de faptul că atât de multe aveau să rămână nefolosite.

Aș putea să stau aici pentru restul vieții, cu mâinile pline de sârmă, făurind câini din oase. Apoi o să mă mănânce ciorile și-o să cad în puț, ca să fim cu toții oase laolaltă...

Un suspin i s-a blocat în gât și a fost nevoită să se oprească. A sosit în desagă după burduful cu apă și a luat o înghițitură.

Câinele din oase era pe jumătate gata. Avea craniul și o frumoasă șiră a spinării, două picioare și coaste lungi, elegante. Clar, aveau să fie

cel puțin vreo doisprezece câini în asta, dar craniul era cel mai important lucru.

Marra a mângâiat orbitele goale, arcuite delicat cu sârmă. Toată lumea spunea că sufletul trăiește în inimă, dar ea nu mai credea în asta. Construia pornind de la craniu în jos. Deja se descotorosise de câteva oase, pentru că nu păreau să fie pe potrivă craniului. Gleznele lungi ale ogarilor, teribil de subțiri, n-ar fi putut să care craniul ales de ea. Avea nevoie de ceva mai puternic, mai solid, de câini care vânau o pradă mai mare – mistreți sau elani –, ceva cu *greutate*.

Era și o poezioară pentru copii despre un câine din oase, nu? Dintre cele care se recită când sari coarda. Oare unde o auzise? Cu siguranță nu la palat. Prințesele nu sar coarda. Trebuie s-o fi auzit mai târziu, în satul de lângă mănăstire. Cum era? *Câine de os, câine de piatră...*

Ciorile au scos strigăte care anunțau o primejdie.

Și-a ridicat privirea. Păsările se agitau în copacii din stânga ei. Se apropia ceva, orbecăind printre copaci.

Și-a tras gluga pelerinei pe cap și s-a lăsat să alunece pe jumătate în puț, ținând scheletul de câine la piept.

Pelerina ei era făcută din zdrențe de stofă din pene de buhă și snur din urzică toarsă. Magia era imperfectă, dar atât reușise să facă în timpul scurt pe care-l avusese la dispoziție.

De la răsărit până la apus și din nou până la răsărit, cu o igliță făcută din spini – da, aș vrea să văd cum altcuiva i-ar ieși mai bine. Până și muma-țărânei a zis că m-am descurcat bine, iar din gura ei auzi laude la fel de des cum plouă în deșert.

Pelerina din zdrențe avea multe goluri, dar își dăduse seama că nici nu contează. Îi frângea conturul astfel încât oamenii să se uite prin ea. Dacă li se părea că unele raze de lumină sau unele fâșii de umbre cad într-un mod bizar, nu stăteau niciodată îndeajuns de mult ca să se întrebe de ce.

Oamenii erau incredibil de dornici să-și ignore propriii ochi. Marra își spunea că probabil lumea e atât de stranie și vederea atât de înșelătoare, încât îți dai repede seama că orice poate să fie o iluzie provocată de lumină.

Bărbatul a ieșit dintre copaci. L-a auzit bombănind, dar nu a reușit să înțeleagă cuvintele. Știa că e bărbat doar pentru că avea glasul foarte profund, dar chiar și lucrul ăsta era doar o presupunere.

Majoritatea oamenilor din târâmul bășicat erau inofensivi. Consumaseră carnea care nu trebuia și erau pedepsiți pentru asta. Unii vedeau lucruri care nu există. Alții nu puteau merge și erau ajutați de tovarășii lor. Cu câteva nopți în urmă împărțise un foc cu doi dintre ei, dar fusese atentă să nu le mănânce mâncarea, chiar dacă i-au oferit din ea.

Un spirit care pedepsește oamenii înfometați pentru ceea ce-au fost forțați să mănânce e unul plin de cruzime, dar spiritele n-au pretins niciodată că sunt binevoitoare.

Însă tovarășii din jurul focului au avertizat-o.

— Ai grijă, a zis prima dintre ei. Fii rapidă, cât se poate de rapidă, și tăcută. Sunt câțiva de care trebuie să te ferești. Erau răi și-nainte, dar acum sunt și mai și.

— Răi, a spus și bărbatul.

Respira cu mare greutate și a trebuit să se oprească după fiecare cuvânt. Își dădea seama că îl enervează lucrul ăsta, iar el încerca să vorbească între pauze.

— Nu e... cum trebuie. Cu... toții... acum, a continuat, clătinând din cap, dar ei... *mânioși*.

— N-ajută la nimic să fii mânios, a adăugat femeia. Dar n-ascultă. Au mâncat prea mult. A început să le placă gustul.

A izbucnit în râs, un hohot ascuțit, privindu-și mâinile.

— Ne-am oprit imediat ce s-a mai găsit și altceva, dar ei au continuat să mănânce.

— Nu, a dat din cap celălalt, mai mult... de-atât. Mereu... furioși. Născuți.

— Unii se nasc așa, a încuviințat Marra din cap către el; știa prea bine lucrul ăsta.

Unii dintre oamenii ăștia sunt bărbați. Unii dintre acești bărbați sunt prinți. Da, știu. E o mânie diferită. Ceva mai întunecat, voit.

A părut ușurat că l-a înțeles.

— Da. Mai furioși... acum. Mult.

Toți trei stăteau în liniște în jurul focului. Ea și-a întins mâinile spre flăcări și a răsuflat ușor.

— De cele mai multe ori vor să ne ucidă, a zis deodată femeia. Nu reușim să fugim de fiecare dată. Lucrurile devin confuze...

A făcut un gest în aer, deasupra ochilor, gest pe care Marra nu l-a înțeles, dar bărbatul a încuviințat din cap când a văzut.

— Suntem ușor de prins dacă așa stau treburile. Dar dacă te văd o să încerce să te prindă și pe tine.

Focul a pâraie. Tărâmul era foarte umed și era recunoscătoare pentru căldură, dar...

— Nu vă e teamă că o să vadă focul?

Femeia a dat din cap că nu.

— Îl urăsc, a zis ea. E din cauza pedepsei. Cu cât mănâncă mai mult, cu atât se tem mai tare de el – vezi tu, ei nu gătesc carnea...

Și-a frecat fața, evident tulburată.

— E mai sigur, a zis bărbatul. Dar... nu poate arde... mereu.

S-au sprijinit unul de altul. Ea și-a lăsat capul pe umărul lui, iar el și-a întins brațul să o tragă mai aproape.

Cu câteva zile în urmă, Marra s-ar fi întrebat de ce nu părăsesc acest tărâm îngrozitor. Dar acum nu o mai făcea. Poate că nu erau în toate mințile, dar nu erau nebuni. Dacă simțeau că sunt mai în siguranță aici decât în afara tărâmului, nu era treaba ei să le zică altceva.

Dacă ar trebui să le explic tuturor celor pe care i-am întâlnit ce mi s-a întâmplat, să mă judece pentru ce-am fost nevoită să fac – nu, e posibil ca și eu să fiu de părere că un tărâm cu niscaiva canibali răătăcitori nu e mare lucru. Măcar aici toată lumea înțelege ce s-a întâmplat și sunt pe cât posibil buni unii cu alții.

Când era doar o fată, nu ar fi înțeles lucrul ăsta. Dar Marra nu mai era fata dinainte. Avea treizeci de ani, iar din fata aceea mai rămăseseră doar oasele.

Pentru un moment, a simțit invidie față de ei, doi oameni pedepsiți fără să aibă vreo vină, invidie pentru că se aveau unul pe altul.

Acum, stând în puțul cu oase, scheletul pe care-l ținea la piept s-a mișcat.

— Shhhh... i-a șoptit Marra craniului. Shhhh...

Câine de os, câine de piatră... Câine negru, câine alb...

A auzit pași pe măsură ce bărbatul se apropia. Oare o văzuse?

Dacă a observat-o, atunci și el a crezut că e o iluzie provocată de lumină. Tropotele de pași au ajuns la marginea puțului, iar sunetul respirației s-a estompat.

— Probabil e inofensiv, i-a șoptit craniului.

Chiar dacă n-ar fi fost așa, ea s-ar fi dovedit o țintă dificilă.

Ceilalți oameni de aici, cei mai blânzi, erau vulnerabili într-un mod special. Dacă te obișnuiai să te îndoiești de propriile simțuri, riscai să aștepți prea mult înainte să fugi de un dușman.

Marra nu mai era la fel de sigură de felul cum percepe lucrurile, așa cum fusese cândva. Dar contururile minții sale erau doar puțin jerpelite, nu complet distruse de spirite furioase.

Când zgomotele de pași dispăruseră de mai multe minute, iar ciorile se liniștiseră, s-a ridicat din nou. Ceața se observa la marginile pădurii, adunându-se în fuioare joase deasupra pajiștii. Ciorile au croncănit la unison, ca niște bătai neregulate de inimă. Nimic altceva nu se mai mișca.

S-a aplecat iar asupra câinelui din oase, cu degetele mișcându-se pe sârme, sperând să-și încheie sarcina înainte să se lase întunericul.

Câinele din oase a prins viață la apus. Nu era complet întru totul, dar era pe-aproape. Se ocupa de laba stângă din față când maxilarul craniului s-a deschis și s-a mărit, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— Shhh, i-a zis ea. Aproape am terminat.

S-a ridicat. Gura i s-a deschis și Marra a simțit pe față năluca atingerii unei limbi umede, ca o ceață.

A scărpinat craniul în locul unde ar fi fost baza urechilor. Unghiile ei au hârșăit ușor suprafața palidă.

Încântat, câinele de oase a început să miște din coadă, din pelvis și din cea mai mare parte a coloanei vertebrale.

— Stai locului! i-a spus ea, ridicând laba din față. Șezi și lasă-mă să termin!

Politicos, s-a așezat. Și-a ridicat orbitele goale spre ea. Marra a simțit o strângere dureroasă de inimă.

Iubirea unui câine de oase, a gândit ea, plecându-și din nou fruntea asupraabei. Doar atât mai valorez acum.

Dar, ce-i drept, puțini oameni mai erau vrednici de iubirea unui câine viu. Unele daruri pur și simplu nu le meriți niciodată.

A trebuit să răsucească o singură dată sârmă pe fiecare oscior de la picior și să-l lege de celelalte, apoi să înfășoare laba în întregime de câteva ori, ca să-i ofere stabilitate. Au rămas lipite, deși n-ar fi trebuit.

La fel se întâmplase și cu pelerina. Firul de urzică și zdrențele ar fi trebuit să se deșire, dar pelerina era mult mai rezistentă decât părea.

În lipsa cărnii care să le acopere, ghearele câinelui erau ridicol de mari. Le-a înfășurat pe fiecare în parte de parcă ar fi fost amulete și le-a adăugat construcției din sârmulițe.

— Câine de os, câine de piatră, a șoptit ea.

Vedea copiii cu ochii minții, trei fete care-și cântau una alteia. *Câine de os, câine de piatră... câine negru, câine alb... câine viu, câine mort... câine galben, fugi!*

Când rostiseră *fugi*, fetița din mijlocul corzii sărise și începuse să alerge înainte și-napoi prin coarda care se rotea, iar sunetul tălpilor ei și șfichiuirea corzii în țărână fuseseră singurele zgomote care se mai auzeau. Când s-a împiedicat în cele din urmă, celelalte două fete au dat drumul corzii și au început să chicotească laolaltă.

Câinele de oase și-a pus botul pe brațul ei. Nu avea nici urechi, nici sprâncene, dar aproape că putea să-i vadă privirea, una plină de jale și de speranță, așa cum erau deseori câinii.

— Ia uite, a zis ea în cele din urmă.

Cuțitul i se tocise de la tăiat sârmă și a fost nevoie de mai multe încercări să taie ultima bucată. A îndoit vârful ascuțit sub articulație, unde nu ar fi trebuit să se agațe de nimic.

— Gata. Sper că e de ajuns.

Câinele de os a lăsat jos laba și a testat-o. A stat în patru labe pentru un moment, apoi a fugit în ceață.

Marra și-a încheștat pumnii, ducându-i spre stomac. *Nu! A fugit – ar fi trebuit să-l leg. Ar fi trebuit să mă gândesc că s-ar putea să fugă...*

Păcănitul ghearelor s-a pierdut în albul ceții.

Probabil că avea un alt stăpân pe undeva înainte să moară. Poate s-a dus să-l caute.

O dureau mâinile. La fel și inima. Bietul câine bleg. Prima lui moarte nu i-a fost de ajuns ca să-l învețe că nu toți stăpânii sunt buni.

Marra însăși învățase asta prea târziu.

S-a uitat în puțul de oase. Măinile îi pulsau – nu simțea aceeași usturime îngrozitoare ca atunci când cususe pelerina de urzică, ci într-un mod mai profund, în același ritm cu bătăile inimii. O roșeață i se urca pe mâini. O linie lungă îi șerpuia deja pe încheietură.

Nu putea suporta gândul de a se apuca să mai facă un câine.

Și-a lăsat capul în mâinile dureroase. Muma-țărănei îi dăduse trei sarcini. Să coasă o pelerină din urzică și stofă din pene de buhă, să alcătuiască un câine din oase blestemate și să prindă lumina lunii într-un vas din lut. Eșuase deja la a doua și nici măcar nu avusese ocazia să o înceapă pe a treia.

Trei încercări, apoi muma-țărănei avea să îi dea uneltele necesare să ucidă un prinț.

— Nici nu mă mir. Cum mă așteptam. Bineînțeles că am realizat imposibilul, dar nu m-am gândit că uneori câinii o iau la goană.

N-avea de unde să știe dacă el nu prinsese cumva urma vreunui miros și-acum avea să ajungă la câteva sute de kilometri depărtare, alergând după iepuri de os, vulpi de os sau căprioare de os.

A răs, cu fața în mâinile umflate, deznădejdea transformându-se, așa cum se întâmpla deseori, într-un umor chinuit. *Ei bine, nu așa stau mereu lucrurile?*

Asta primesc dacă mă aștept ca oasele să-mi fie credincioase doar pentru că le-am adunat și le-am legat între ele. Ce știe un câine despre înviere?

— Ar fi trebuit să-i aduc un os, a zis coborându-și mâinile, iar ciorile din copaci au continuat sunetul râsului ei.

Bine.

Dacă muma-țărănei o dezamăgise – ori dacă ea o dezamăgise pe aceasta –, atunci trebuia să se descurce singură. La botezul ei venise o nașă care îi oferise un singur dar și care nu-i ușurase în niciun fel calea. Poate că era rost să i se plătească o datorie.

S-a întors și a pornit, târșăindu-și picioarele, spre ieșirea din tărâmul bășicat.